

PATTI SMITH
Horses (Arista AL 4060)

Patti Smith är poet. När jag hör hennes LP-debut - hon har tidigare gjort "Hey Joe" på singel - får jag lust att göra reklamfilm. Då skulle Patti stå ensam på en beckmörk New York-bakgata iklädd tennis-skor, jeans och sin Keith Richard-tröja. Hon skulle luta sig mot en bjärt neon-gnistrande Seeburg-jukebox, vars färgsprak effektfullt skulle fortplanta sig i den regnvlåta asfalten, medan den med högsta volym pumpade ut "Land of a thousand dances". Efter att ha stått stilla under de första tio sekunderna rätar hon ut sin spinkiga kropp, kör händerna i bakfickorna och börjar läsa, halvsjunga, spotta ut sin poesi i takt med musiken. När den blir som intensivast kastar hon huvudet tillbaka och står nästan på tå. Patti Smith är rock & roll-poet. Den bästa sedan Dylan.

Hennes poesi är mer besläktad med Dylan och Jim Morrison än med Rimbaud eller Ginsberg och jag tror inte att hon vet vad en hexameter är. Hon hämtar sin inspiration på samma mörka baksida av det amerikanska samhället, som både Dylan och Lou Reed gjorde när dom producerade sina bästa saker. Patti gör poesi till rock och för samtidigt in lite sjutusanjåklar och spänning i en halv-död konstform.

John Cale har producerat plattan på ett fint, rakt-upp-och-ner-sätt och Pattis egna kompgupp - Lenny Kaye på gitarr, Richard Sohl på piano, Ivan Kral på bas och JD Daugherty på trummor - gör musik som pendlar mellan Doors, när dom var som mest demoniska och Velvet Underground, när dom var som mest desperata. Samtidigt finns det mitt i allt det neurotiska plats för något som skulle kunna kallas ömhet. Och genom hela plattan löper ett starkt drag av sensualism. Inte av det i dagens rockmusik så vanliga, kvinnligt passiva slaget utan av en öppnare och ärligare sort.

Eftersom varje spår på plattan - i allt åtta stycken - är så fyllt av känslor, bilder och upplevelser att man skulle behöva enormt mycket utrymme för att göra dom rättvisa, ska jag inte plocka ut några speciella sådana. Ni får själva uppleva hennes omarbetade version av Thems "Gloria", hennes Hendrix-tribut "Elegie" och plattans två mästerverk, "Birdland" och "Land". Det är till den sistnämnda hon har snott melodin från "Land of a thousand dances". Hon har ingen anledning att be om ursäkt - den har aldrig låtit bättre än här.

LENNART PERSSON

Travis Wammack - Not for sale - Capricorn CP0162.

Fameproducenten Rick Hall har slagit till igen! Den här gången har han gjort det med hjälp av gitarristen och sångaren Travis Wammack.

Ända sedan jag först hörde och föll för Travis singel "(Shu-do-pa-poo-poop) Love being your fool" - vem kan motstå en så'n titel! - har jag väntat otåligt på den här LP:n.

"Not for sale" slår knockout på mej på samma sätt som "(Shu-do-pa-poo-poop) Love being your fool". Redan i första

spåret "Cookin' on the front burner" anges tonen, låten är en stadig rockare med väl avvägda, korta, rykande gitarrslingor. Övervägande delen av låtarna är fruktansvärt effektivt producerade rocklåtar, av vilka några låter som perfekta singlar.

Rick Halls ambition har tydligen varit att producera varje låt som en självständig liten enhet. Dom tre huvudanledningarna till det fina resultatet på "Not for sale" är just Rick Halls produktion, Travis Wammacks gitarrspel samt hans - framförallt i dom rockiga låtarna - något raspiga röst.

I "(Shu-do-pa-poo-poop) Love Being your fool" finns den perfekta syntesen av ovannämnda skäl. Trummorna är inspelade på ett sådant sätt att alla små detaljer hörs, detaljer som understryker rytmen och för låten framåt. Travis Wammacks gitarr ligger i olika lager. Ibland tjuter den till bakom hans röst och ibland hugger den till i korta solo-riff. Ovanpå allt detta ligger Travis skönt aggressiva röst.

"Not for sale" är inspelad med en sättningsbestående, i stort sett, av gitarrer, sång, bas, trummor och klaviaturinstrument. Förutom Travis Wammack medverkar bl a Barry Beckett och Pete Carr. Annars är musikerna för mej tämligen okända namn. Kanske är det Wammacks fasta kompgupp. Vad vet jag.

Att spela slide är sedan ett par år väldigt vanligt i rockkretsar. Rent tekniskt klarar rätt många av det, men det är bara ett fåtal som kan ge sitt slide- eller botteneckspel en personlig prägel. Till den senare skaran sällar sig Travis Wammack genom sitt solo på "Greenwood, Mississippi". Enormt njutbart.

Som jag sade tidigare så är det dom rockiga låtarna som lyfter den här LP:n klart över mängden. Men det finns ett par vågdalar. Dessa vågdalar är typiskt nog ett par långsamma låtar som inte alls lämnar något bestående intryck. Travis röst passar oerhört mycket bättre till dom snabbare varianterna.

"Not for sale" är en välgörande sydstatsproduktion. Vägfarande därför att tonvikten för ovanlighetens skull ligger på korta och kompakta låtar. Travis Wammack behövs. Shu-do-pa-poo-poop!

K.O.

Jerry Jeff Walker - Ridin' High - MCA 2156

Det här är Jerry Jeff Walkers fjärde Texas-LP och hans åttonde som soloartist. Ända se'n Jerry Jeff i början av 70-talet bröt med storstadslivet och flyttade ner till Austin, Texas har det varje år kommit en Walker-LP därifrån.

Turen har nu kommit till nummer fyra, som heter "Ridin' High". Liksom sina föregångare utstrålar den värme både i text och musik. Visserligen är den här LP:n inspelad i Nashville men det är ändå Texas-musik det handlar om. Musikerna är i stort sett de samma som på dom tre tidigare och bidrar i väldigt hög grad till den sköna helhetens känsla som präglar "Ridin' High". Jerry Jeff Walker skrev bl a ungefär följande på sin första Texas-LP: "Jag tycker om att spela med mina vänner för vi delar många saker; musiken är en av dem saker vi delar. Vi har inte något behov av att överglänsa varandra när vi spelar tillsammans". Denna känsla går igen på "Ridin' High". "Spelglädje" är ett uttryck som verkligen kommer på sin plats här.

För mej som har samlat på Jerry Jeffs inspelade livserfarenheter och iakttagelser allt sedan "Mr Bojangles" kom 1968 är den här nya skivan mer än en ny LP med en artist som jag tycker om. Jerry Jeff Walker har alltid visat upp sej själv och berättat om sina känslor i sina låtar och det känns som om jag får vara med om hur en vän utvecklas genom att lyssna på hans musik. Det är en fin upplevelse. Jerry Jeff Walker står för en uppriktighet som inte finns hos många - Eric Andersen är ett annat bra exempel - en uppriktighet som aldrig känns påträngande. Därför känns för mej "Ridin' High" som ett nytt kapitel i Jerry Jeffs berättelse om sej själv och sitt liv.

"Ridin' High" innehåller den traditionella Walker-blandningen. Här finns finstämda kärlekssånger som "I love you" och "Like a coat from the cold". Här finns också några låtar av andra Texaskillar som t ex Guy Clark och Willie Nelson. Dessutom innehåller skivan en superb version av Jesse Winchesters "Mississippi you're on my mind". Jerry Jeff sjunger den med en närhet som är helt överväldigande.

Just Jerry Jeff Walkers röst är värd ett extra omnämnande. Den kan stråla i örlåtar av allsångskaraktär och den kan vara nära och känslöfylld i kärlekslåtar.

Tror ni att man måste ha två trummisar och 2-3 sologitarrister för att kunna spela sydstatsmusik? Då ska' ni lyssna på "Ridin' High". Den innehåller sydstatsmusik av samma dimension som Waylon Jennings.

Spola John Denver, Tom Paxton & Co och upptäck Jerry Jeff Walker. Börja med "Ridin' High".....

K.O.

LIVE!

BOB MARLEY & THE WAILERS

ISLAND 9376

Trenchtown Rock, Burnin' and Lootin', Them Belly Full (but We Hungry), Lively up Yourself, No Woman, No Cry, I Shot the Sheriff, Get up, Stand up. Sätt igång, musik och text till titlarna och sätt den 18 juli 1975 i anslutning till detta och ni får en live-lp till bredden fylld med musik, reggaemusik. Musik som mjukt böljar fram - samtidigt som den är hård och genomträngande med påtryckande bas och trummor. Instrumenteringen är försiktig, vilande - men har en inneboende laddning färdig att bryta fram. Denna försiktiga, vilande musikframställning ger en känsla av variationslöshet, men lyssna efter, och ni skall finna ett oerhört variationsmönster invävt i musiken, med en gemensam nämnare - rytmen.

Som bakgrund till Bob Marley & The Wailers musik finns dels Jamaica och förhållandena i Kingston och dels en rörelse - Rastas och en ideologi - Dread. Rastas söker religiös och kulturell identitet i Afrika, då speciellt i "Etiopien" hos Juda konung, samtidigt som man radikaliserades, blev undan för undan hårdare, aggressivare och militantere där begreppet dread till viss del hör samman med denna omställning och Rastas förhållande till myndigheter.

Det är om detta man sjunger i texterna som är befriande ärliga, revolutionärt hårda eller religiöst drömmande.

Två av gruppens ordinarie medlemmar Peter Tosh och Bunny Livingstone lämnar inte Jamaica för att spela i USA eller Europa där "Babylons frestelser" är starka. De ersätts på konserten av Al Anderson-gitarr och Touter-orgel. Ryggraden i Wailers består av Bob Marley-Sång/gitarr, Charlie Barret-trummor och Aston Barret-bas. En skön stämning lyckas också kören, bestående av Sister Ritha och Sister Judith, bygga upp kring Bob Marleys sång.

Vad vi kunde vara utan från plattans helhet är de multinationella skivbolagens reklamssystem. Istället för en jättepöster på Bob Marley som medfölje till plattan kunde vi fått baksidan på singeln: No Woman, No Cry - Kinky Reggae Island WIP 6244, också den från konserten, men på plattan.

Vad vi däremot inte kan vara utan är det underbara gitarrsolo't på No Woman, No Cry.

Poängteras bör, att det är denna platta som utgår som erbjudande till de 200 första LARM-prenumeranterna

Staffan Solding

Steve Howe -Beginnings - Atlantic SD 18154

Den här LP:n är ett exempel på ett tyvärr alltför vanligt förekommande fenomen.

Jo, så här brukar det gå till: En känd grupp

säljer i läskigt stora upplagor. Allt dom gör säljer. Så kommer man då på idén att låta gruppens olika medlemmar göra s k solo-LP. "På så vis kan vi ju tjäna mer". Det är nu olyckorna inträffar. Allt för få artister, som ger sej in på soloprojekt, har förmågan att musikaliskt och personlighetmässigt själva kunna ge något utanför dom gruppramar som vanligtvis innesluter dom.

Steve Howe är gitarrist i självupptagna storsäljarna Yes. Steve Howes försök att göra något utanför Yes är helt katastrofalt.

"Beginnings" innehåller ingenting av värde. Howes röst skulle möjligen hålla för en påannonsering av låtarna. Som sångare kommer han ingenstans. Hans texter känns pinsamt genanta. Vad sägs om: "Life is just a reflection, sometime mirrored in the past. As we strive for perfection, we live until we last". Eller "It might have been that every sound we made went unrealized, till all of us stopped to look around, any of them could have left town. We've come to watch their personality change. Individuality put us out of range". Det är ju så att man nästan längtar efter Bo Setterlind!

Musikaliskt flyter och flyger låtarna hit och dit. "Och så tar vi några tempobyten här och där, det verkar intelligent". Det är en sådan musikalisk anda som genomsyrar "Beginnings". Steve Howe är en skicklig tekniker, men utan känsla kommer han ingenstans. "Beginnings" har inget att ge, känslomässigt. Den känns bara kall.

Mitt i soppan av teknisk uppvisningsgymnastik, sviter och pretentiösa texter kommer ett stycke som heter "The Ram". Här spelar den store stjärnan bl a dobro, banjo och steelguitar. "Du får ju visa dom att du är lika hemma i countrymusik som i medeltida fasförskjutning."

Käre Steve, låt bli att ge dej på sän't som du inte har den minsta känsla för.

Kära skivbolag, spara vinylen till dom som behöver den. Sluta spy ut så'n här smörja.

K.O.

SCHOOLBOYS IN DISGRACE

THE KINKS

RCA LPL1-5102

But lately I've been going to
All the places that we once knew,

"Vad skall vi hitta på nu, hur skall vi göra det?", frågar Ray Davis de andra medlemmarna i bandet några månader efter det att man slagit an det sista ackordet till "Schoolboys in disgrace".

Här står man nu med en hel bok full av musikaliska minnesbilder. Bilder av det engelska samväldets nedgång och fall, av arbetarklassen och deras barn. Från början väl ihopsatt på de tre minuter man hade till förfogande på singelskivan - till utnyttjande av LP-skivor, en eller två. De har så mycket att berätta och beskriva - andras erfarenheter, egna erfarenheter. Därför kommer Ray Davies fråga att dränkas i den vilda diskussion som uppstår bland bandets medlemmar när man kastar fram sina riffburna bildbeskrivningar. Själva hör vi Arthur, Everybody's in showbiz, Preservations acts, Soap Opra glida förbi vårt inre öra och vi förstår att någon brist på idéer lär knappast uppstå. När sedan Schoolboys in disgrace hamnar för våra öron och ögon återspeglar sig ämnesvalet som ett lätt leende på våra läppar. För vad det egentligen handlar om är Kinks-vännernas skolgång, beskriven i musik och text. För det kan inte vara någon tillfällighet att musiken bär starka drag av 50-talets rockmusik, att Chuck Berry riffande skuttar förbi, att Jerry Lewis har satt sina fotavtryck, att doowopgruppen strålar samman kring mikrofonen.

Visserligen är det karaktäristiska Kinks-ljudet, det ihåliga gitarrljud som fyllt oss under så många år, borta. Borta är också den traditionella låtupbyggnaden och de kinkiga gitarriffen. I gengäld får vi höra Dave Davies gitarrspel, för det

hörs faktiskt, och bra är det också, i låtar som Headmaster, The Hard way, The last Assembly och I'm in disgrace.

Med det andra örat lyssnar man på texten, bilderna från det engelska skolsystemet under 50-talet, som i mångt och mycket ser likadant ut idag, och grips av en känsla att här har våra vänner missat slutstötten. Nog påpekar man i baksidestexten, vilket är fel ställe att göra det på, att det inte var själva skolan som gjorde Mr Flash (som vi minns från Preservation acts) till den han blev, utan det auktoritära system han levde under. Ray Davies har inte lyckats formulera detta i sångtexterna, utan det har kommit som en ah-ha upplevelse efter det att han har gjort alla låtarna. Det är tyvärr beskrivande för vissa av sångtexterna att deras förklaringar inte är förklaringar, utan beskrivningar, där analysen lyser med sin frånvaro. Men i frånvaro av andra engelska band som kommit upp till Kinks nivå text- och musikmässigt, lyser Kinks och Schoolboys in disgrace upp i musikschablonernas slasktrask.

No more looking back,
No more living in the past,
Yesterday's gone and that's a fact,
Now there's no more looking back.
Got to be hard,
Yeas, look straight ahead.
That's the only way it's going to be.
Yesterday gone and that's a fact,
Now there's no more looking back.

Staffan Solding.

EMMYLOU HARRIS

Elite Hotel

(Reprise MS 2236)

"Aah, but she sure could sing...". Så sjunger Gram Parsons på ett ställe i sin komposition "She" från hans första solo-LP, "GP". Han skulle mycket väl kunna ha syftat på Emmylou Harris, tjejen som sjöng så gudomligt både på "GP" och uppföljaren "Grievous angel" och som efter Grams tragiska död gjorde lika gudomliga "Pieces of the sky" på egen hand.

Nu har hennes andra solo-LP kommit och utan att riktigt nå upp till "Pieces", så är det en sällsynt fin country-LP. Emmylou röst har drag av Dolly Parton, Linda Ronstadt, Joni Mitchell och flera andra sångerskor, men är rikare och känslomärrare på ett sätt som gör alla hennes låtar till unika upplevelser. Hennes sång går direkt till hjärtat...

Första sidan är en oreserverad fröjd, med höjdpunkter i Buck Owens "Together again" de uppslupna och smårockiga "Amarillo" och "Feel'n' single - see'n double", Parsons innerliga "Sin City" och "Till I gain control again", en ballad skräddarsydd för Emmylou av Rodney Crowell.

Andra sidan börjar svagare med Paul McCartneys "Here, there and everywhere", som trots fint gitarrspel av Amos Garrett inte känns riktigt "rätt" för Emmylou. Därefter kommer en version av "Las Vegas" från Parsons "Grievous angel" och den lägger dessvärre inget nytt till ursprungsversionen.

Två live-inspelningar, Don Gibsons "Sweet dreams" och Hank Williams "Jambalaya" drar upp plattan igen och avslutningen är åter magnifik - en spröd, spröd tolkning av hymnen "Satan's jewel crown" och kanske den definitiva versionen av Flying Burritos "Wheels".

The Hot Band - med bl a pianisten Glen D. Hardin och gitarristen James Burton - kompar genomgående precis så precist, nyanserat och smakfullt som man hade väntat sig. Ändå får Burtons gitarrslingor, som är genialt enkla, otroligt melodiosa och samtidigt nästan lekfullt uppfinningsrika, mig alltid att tappa hakan. Pricken över i:et på en platta ni måste höra. Lova mig det.

LENNART PERSSON

THE CHARLIE DANIELS BAND - Nightrider - (Kama-Sutra)

Charlie Daniels tillhör inte den andra-generationens sydstatsmusiker med slimmade jeans, axellångt hår och Capricorn-T-shirt. Nej Charlie är 35 år, har stor mage och är veteran bland Nashvilles pickers. 13 år i branschen, född i South Carolina men numera bosatt i Tem och så har han ju jobbat med Dylan! - "Self Portrait", "Nashville Skyline" och "New Morning"

I början av året kunde man skymta Charlie fjärde Buddah-album på amerikalan och en singel från nämnda album "The South's gonna do it" syntes ännu tydligare

Idag är Charlie Daniels aktuell med sitt femte album på Buddah Nightrider. Tyvärr finns ingen svensk distributör för detta bolag längre, men med lite tur finns den i importföretagerna, där den annars går att beställa.

Att jämföra "Nightrider" med sina fyra föregångare är egentligen ointressant. Daniels gitarrslingor är alltid lika smakfulla, blandningen av boogie, rock och country väl avvägd. Daniels glömmmer inte sitt ursprung...

Vad som istället kan vara intressant är att jämföra Charlie Daniels med sina kollegor, Allman Brothers, Marshall Tucker, Lynard Skynard etc. En del har påstått att Charlie Daniels Band bara är ett bland alla Allmankopior. En fördom och en myt som bör - ja, måste avfärdas om inte hela boogie-kulturen i detta "kornbälte" skall missförstås!

Det är inte frågan om att det helt plötsligt uppstod en grupp i Macon som hette Allman Brothers och som lät på ett speciellt sätt. Allman Brothers byggde vidare på tradition, det har faktiskt funnits massor av vita sångare med ungefär samma röstläge och teknik som Gregg Allman, eller slide-gitarrister med en stil som kommit att karaktäriseras som Duane Allmans.

Men till skillnad från Allman Brothers har inte Charlie Daniels behövt göra avkall på sitt musikaliska ursprung, sina sex album till trots! Varje ton i gitarriffen är motiverad, musiken är som jag upplever det, ett med Charlie Daniels och den människa han är.

Han har inom en grupp lyckats förena de två sidor som kommit att bli motsättningar i exempelvis Allmans. Tung Bluesorienterad rock å ena sidan, country-picking å andra. Han rör sig fritt mellan de olika traditionerna, fiolen sätter färg på de "folkloristiska" passagerarna, zigenarmusik i Dixieland! Gitarrfigurerna är smakfullt utsnidade, slide såväl som picking.

I Charlie Daniels Bands tidigare produktion rekommenderas Fire on the Mountain (Kama-Sutra-LP) och Way Down Yonder (Kama-Sutra-LP).

FREDDIE KING

LARGER THAN LIFE

RSO 4811

Steket från "Hideaway" till "Larger than life" är långt. Långt är också avståndet från artisten till lyssnaren av en live-inspelad platta, så långt att det krävs extra mycket musik, tyngd och fart på inspelningen för att den skall vara någon mening att ge ut.

Att Freddie King är en "live-artist" vet vi sedan länge. Vad vi också vet är att han är en populär sådan. Utifrån detta kan vi också avgöra att Larger than life är en dålig representation av detta faktum.

Trumpetaren Darrell Leonards producerande och arrangerande är på gott och ont. Direkt dåliga saker är de Mike Vernon lagt sin hand vid. Käll och hårt framskjutet blås tränger tillbaka och tunnare ut Freddie's gitarrspel och sång.

Man kan undra var Freddie Kings kapacitet ligger? Han skriver inga låtar, arrangerar och producerar inte. Sångrosten är inte den bästa och bär ibland inte ordentligt. Vad han däremot har och kan bra är att spela gitarr, när han får spela gitarr och inte hämmas av hårt upparrangerade låtar. Så vad som måste ligga bakom Freddie's popularitet är en oerhörd intensitet och spelglädje uppbackat av en fin gitarr. Tyvärr är "Larger than life" inte någon bättre dokumentation av detta faktum. Det är inte heller speciellt lyckat att spela in på tre olika ställen, mixa på två och blanda live och studioinspelade låtar. Det blir liksom lite ojämnt att lyssna på. Trots alla dessa negativa saker kan man på de flesta låtarna höra fina saker från Freddie's gitarr, ibland koordinerar sång och gitarr (It's your move), ibland kommer hela bandet loss (The things that I use to do) med fint blås av David "Fathead" Newman, med fin slide-gitarr av Mike O'Neill och med skönt pianospel av K.O. Thomas. Faktum kvarstår, Freddie King är större än såhär - musikaliskt.

Staffan Solding

BESERKLEY CHARTBUSTERS

(United Artists UAS 29858)

EARTHQUAKE

Live! Berkeley 75

(United Artists UAS 29853)

Små, oberoende skivbolag har börjat växa upp som svampar ur jorden, både i England och USA. Dom är sällan framsprungna ur politiska ställningstaganden, som t ex MNW i Sverige, men är i varje fall en möjlighet för artisterna att spela in sin musik utan att pressas till att bli "nya" Elton John, Eagles eller Led Zeppelin. Crazy Rhythm och Chiswick i England, Skydog i Frankrike och Bomp i USA är bara några exempel. Beserkley på amerikanska västkusten ett annat.

Bolaget startades för några år sedan av gruppen Earthquake, för utgivning av deras egna plattor. Efterhand har en del artister också knutits till bolaget. Samtliga presenteras på samlings-LP:n "Chartbusters", som sammanställts åt United Artists, bolagets nyförvärvade distributör i Europa. Earthquakes fyra låtar - Easybeats "Friday on my mind", Jonathan Kings "Tall order for a short guy" och framför allt deras två original, "Mr Security" och "Madness" - är tuff rock av ungefär samma slag som den Flamin' Groovies och Ducks Deluxe gör. Greg Kihns två låtar och Rubinoos "Gorilla" är också fin pop, men mer studiopräglad. Mer melodios, mindre gitarrdominerad. Men bra.

Intressantast på plattan är emellertid de fyra låtarna med Jonathan Richman, killen som tillsammans med gruppen Modern Lovers blev "legend" innan någon hört deras musik. Richman kallades en "ny Lou Reed" och John Cale gjorde fruktlösa försök att producera gruppen. Här är nu hans första inspelningar och dom är bra. Jävligt bra. Han har bevisligen spelat sönder sitt exemplar av Velvet Undergrounds "Loaded", men blir resultatet bara så förnämt som "Roadrunner", så rör det inte mig var han plankar sina idéer ifrån....

Earthquakes egen platta är en laddad liveinspelning, tekniskt något haltande, men rik på känsla och spelglädje. Jag kan i varje fall inte motstå en grupp som avslutar sina konserter med Small Faces "Tin soldier", Velvet's "Head held high" och Electric Light Orchestras "Ma Ma Belle!" (Det kallar jag god smak). Det är inte särskilt sofistikerat. Men larmigt. Och jag gillar det.

LENNART PERSSON

MARION WILLIAMS - Prayer Changes Things - Atlantic SD 18142: Nu har jag hittat den gospelplatta jag har sökt i över två år! Problemet var att jag trodde att det var Mahalia Jackson som hade gjort den. Utan resultat hörde jag den ena efter den andra av Mahalias inspelningar, men ingen hade den där rytmen, inlevelsen och intensiteten som jag visste skulle finnas nästan

Det var så mycket runt omkring som förtog effekten: okända, stora och otypliga arrangemang.

Men här har vi den alltså, och den är inspelad i fjol av en artist jag aldrig hade hört förut. Marion Williams heter hon, 47 år gammal, med ganska många skivinspelningar bakom sig. Hon har allt och ger allt. Här finns just det fantastiska samspel mellan sång, orgel och piano som är bland gospelmusikens finaste kännetecken. Marion Williams röst svävar som en fågel och lyfter oss mot himlen. Oavsett om man tror på Gud eller ej blir man lycklig när man hör en människa sjunga så här. Marion och hennes musik kan definitivt räknas till rockhistorien. Sättet att bygga upp spänningar mellan instrumenten, främst då orgeln och pianot, har bl a The Band och Procol Harum lärt sig en hel del av. Man kan nästan tro att Atlantic har velat ge oss en lektion i ämnet rockhistoria. Allt utanverk tycks medvetet bortskalat

Det är egentligen meningslöst att framhäva någon av låtarna framför de andra, men om man känner sig jättad i musikaffären (en vanlig känsla) kan man sikta in sig på "Ninety-Nine and One-Half Won't Do" som har ett underbart tempo och närmast extatisk sång. "Shall These Cheeks Go Dry" där Marion sjunger a capella (utan ackompanjemang) i fyra intensiva minuter, eller "Jesus Traveled This Road Before" som har utpräglad blueskänsla. Rekommenderas utan minsta förbehåll.

HOT LINE

THE J. GEILS BAND

ATLANTIC SD 18147

The J. Geils Band, Bostons stolthet, har nu kommit med sin sjunde LP - "Hot line". Historien kring bandet är lika oromantisk som för många andra av 60-talets band. Man startade kring -65 och spelade på veckoslut och i danshak, körde samma saker som alla andra rhythm n' blues gäng. Enda skillnaden var att J. Geils Band inte lade av som de andra gängen utan stampade vidare, djupt rotade i den Chicagobaserade bluesen.

Atlantics Mario "The Big M" Medious tog dem till sig 1970 på ett kontrakt och man släppte den första LP:n "The J. Geils Band". Låtarna var ett symboliskt tack, på deras personliga sätt, till sina förebilder - Little Walter i "Cruising for a love", John Lee Hooker i "Serve you right to suffer", Otis Rush i "Homework", Smokey Robinson i "First I look at the purse" och Albert King i "Sno-cone".

Den första LP:n kom likt en våg som makligt börjar röra på sig. Med den andra LP:n "The morning after" växer sig vägen större och starkare, skummet börjar krusa sig på topparna. Den tredje, live LP:n "Full house", är vägens fullkomlighet. Med en våldsam ljudkaskad slår den emot trumhinnorna. Kraften är slut, man drar sig tillbaka, sakta, för att på nytt hämta kraft. Den fjärde LP:n "Bloodshot" är ett tecken på att Wolf och Justman inte har kapacitet att så snart ge något nytt. Den femte LP:n "Ladies invited", som bara har kompositioner av Wolf och Justman, är ännu ett tecken på att vägen fortfarande är en vägvald. Den sjätte LP:n "Nightmares" har däremot nått punkten för att åter bli musikvåg att välla fram på. Wolf och Justman har samlat ihop sina tillgångar och arrangerat ihop dem på ett slagkraftigt sätt, så att man till den sjunde "Hot line" börjar rida på en våg som bär framåt - med kraft. J. Geils Band har kommit till insikt om sin kapacitet och använder den på rätt sätt. Man ger sig inte in på saker som man inte klarar av, samtidigt som i musikalet har hittat fina saker från, där man en gång startade, bluesen. "Be careful" av John Brim, "Orange Driver" av Eddie "Guitar" Burns och "Believe in me" av Curtis Mayfield. Varje låt är omsorgsfullt arrangerad och genomarbetad med en liten musikalisk godbit i varje låts inledning.

Texterna är kärleksdramer, där de svarta bluesartisternas texter framstår som mer våldsamma och aggressiva än de vita mu-

sikernas. Detta antagligen beroende på att den svarta arbetarbefolkningens villkor är hårdare än den vitas. Vi skulle säkert säga att texterna är banalt reaktionära, men vad de egentligen uttrycker är den amerikanska ungdomens upplevelser i sitt samhälle med frusturerade kärleksförhållande och kvinnoförakt.

J Geils Band är ett band, man kompletterar varandra på ett njutbart sätt. Jerome Geils gitarr, Magic Dicks munspel och Seth Justmans piano och orgel vandrar ut och in samtidigt som Danny Kleins bas och Stephan Bladds trummor skapar tyngd och Peter Wolfs sång intensitet.

LP:n kan inte sluta bättre än den gör, med J Geils karakteristiska gitarrackord i slutet på "Fancy Footwork".

Staffan Solding

KORTISAR:

THE FRANKIE MILLER BAND - The Rock - Chysalis: Vital, gungande musik! Segastadiga, halvrockiga soullåtar, ibland med the Memphis Horns som extra krydda, ovanpå allt detta ligger Frankie Miller, halvrosslande, pustande och frustande med en härlig inlevelse!

JOHN DENVER - Windsong - RCA: Menlöshet och konstlad verklighetsflykt som religion och industri, det är vad John Denver står för. Fritt översatt lyder hans budskap: Lyssna på naturen och inse hur underbart allt är och kärlek finns det ju överallt. Lätt att säga när man som John Denver sitter på sin ranch och räknar checkarna som flyter in i en jämn ström. Avskyvärt.

TOM T HALL - Greatest Hits, Vol 2 - Mercury: Här finns det där typiska Nashville ljudet som för det mesta verkar vara en löpande band produkt. Men bakom Tom T Halls målände texter känns dom sparsamma inläggen från dobro, gitarr och Charlie Mc Coys munspel fräscha och med Halls röst blir det en behaglig helhet som söker sig in i hörselgångarna.

NEIL YOUNG - Zuma - Reprise: All den gnista och intensitet som fanns på "Tonight's the night" lyser med sin frånvaro här. På denna LP låter Neil Young som vanligt, dvs tråkig och förutsägbar. Som sologitarrist är han enormt tråkig, undrar om han har ett standardsolo färdiginspelat som han sedan lägger på när det är dax....

LEO KOTTKE - Chewing Pine - Capitol ST 11446: Kottke påstår att han har tuggat tall. Fel. På jägmästarens minneslapp står det: Tall - långa barr, gran - korta barr. Hur som helst har det sina risker, man kan få munnen full av kåda så att man inte kan sjunga. Det är alltså för lite sång här. Enda hellyckade låten är "Don't You Think" av Marty Robbins. Mer sång och mindre flumspel nästa gång! Jag vet att du kan.

L.C. Robinson - House Cleanin' Blues - ABC Bluesway 6082: En West Coast blues LP med två fina gitarrister, från två generationer bluesmusiker - L.C. Robinson och Luther Tucker. En platta med ett dussin låtar av hög klass som äntligen har letat sig till Sverige.

Louisiana Red - Sweetblood call - Blue Labor 104: Louisiana Reds tredje LP är en provkarta på vanföreställningar och sneda värderingar hos en svart arbetare och bluesångare. Hade man inte vetat att det är allvar så skulle man kunna tro att det är en dokumentation av fördomar inom den svarta befolkningen utifrån deras situation. Både textmässigt och musikaliskt något avlägset

LINDA RONSTADT - Prisoner in disguise - Asylum: Jaha, då slår Asylum-Los Angeles maffian till igen. "Om du spelar på min platta så sjunger jag på din, sedan samlas vi hos David Geffen, dicker vin och vältrar oss i dom senaste försäljnings-siffrorna". Den här skivan är ett utsökt exempel på hur ett vinstgivande recept har överarbetats till förbannelse. Var finns känslan?

BRYN HAWORTH - Sunny side of the street - Island: En skiva som jag tycker väldigt mycket om! Ett knippe kompakta låtar med liten kompgrupp och Bryn hanterande gitarer (elektriska, akustiska och metallrörs) mandoliner, munspel och sång. Var det någon som nämnde Ry Cooders namn? Bra parallell i så fall. En LP som förmedlar äkta spelglädje!

PETER YARROW - Love songs - Warner Bros: På sin andra helt Muscle Shoals inspelade skiva har Peter (Peter i Peter, Paul & Mary) Yarrow valt att vada vidare i samma sentimentala smörja som rann i vinylspåren på förra LP:n. Vilket slöseri med fina musiker! Han kunde lika gärna ha åkt till Stockholm och använt sig av Mats Olssons kör och orkester.

JIM CAPALDI - Short cut drawblood - Island: En skiva med två sidor (Ha, ha, ha!), rent musikaliskt är den superb, speciellt på Muscle Shoals spåren med David Hoods pum-pande bas och Barry Becketts läckra piano-anslag. Men Jim Capaldis egna texter känns enbart genanta i sin naivitet. När han ska protestera mot miljöförstöring o d vill jag helst blunda med öronen. Men musiken vill jag höra!

TRACY NELSON - Sweet soul music - MCA: En skiva med sina definitiva ljuspunkter. Speciellt på balladerna (som det finns gott om här) när Reggie Youngs gitarr höjer sig ur bakgrunden och väver små melodislingor av klara toner som nästan hänger kvar i

luften. Tracy Nelsons röst och framför allt Reggie Youngs gitarrspel är tillräckliga anledningar för att man ska uppmärksamma den här skivan.

DAVID BLUE - Com'n back för more - Asylum: Katastrofalt! Inbäddad i bedrövlige, jazziga arrangemang känns gamle vännen David Blue närmast som en främling. Borta är all den närhet och känsla som tidigare varit så fin hos denne pratsjungande berättare av människöden. Nu känns det bara kosmiskt och kyligt. Skaffa hans första Asylum LP.

Robert Palmer - Pressure Drop - Island: Profillöst, melodilöst chugga-chugga-chugga.... Musik som möjligen gör sej på ett röktigt och stöktigt diskotek men knappast annars. Är man förtjust i Little Feat kan man lätt få för sej att den här plattan är bra bara för att Feat är med. Men här hjälper det inte hur mycket man än anstränger sig....

Barday James Harvest - Time honoured ghosts - Polydor: Den här skivan låter som "Pink Floyd perform The Moody Blues Greatest Hits". M a o ett mellotroniskt drönande och naiva texter. Gillar ni den blandningen så ska ni kasta er över den här skivan och "njuta" av symboliken i "the answer must be heard and from a lonely bird he's giving us a reason to believe".

Cat Stevens - Numbers - Island: En ny skiva med Cat Stevens, eller så är det en gammal fast med nya titlar och nytt omslag. Jag menar, han gör ju LP efter LP med samma slags texter och samma slags musik. Tjattigt till bristningsgränsen. Men är man välkänd och säker på att ens skivor säljer i stora upplagor - oavsett innehållet - då blir man tydligen så här nonchalant.

The Tubes - A&M: Enormt irriterande musik! Ideliga tempoväxlingar och en massa elektriska instrument som kastas i helt ur-

skiljningslöst. Dom sjunger visst också men det orkar jag inte lyssna på p g a den allmänna kakafonin. Al Kooper har producerat skivan. Han har tydligen hakat på synthesizer-vågen men går knappast iland med uppgiften.

Elkie Brooks - Richman's woman - A&M: "Oj vilken kvinna jag är"! verkar Elkie Brooks vilja påstå och för att riktigt understryka detta fräker hon halvt om halvt ut sej på ett sofistikerat sätt på omslaget. Men inlevelsen känns bara konstlad. Det finns ingen glöd i musiken, musikerna våga liksom inte släppa loss. Oj vad jag saknar Dusty Springfield.....

John Hiatt - Overcoats - Epic: John Hiatts texter innehåller fina knivskarpa iakttagelser med ett ofta absurt ordval. Lägg därtill en väldigt personlig röst och resultatet blir en verkligt engagerande skiva. Men det är synd att han ställt undan elgitarren under inspelningen av "Overcoats". Han elektriska spel på förra LP:n va' nämligen mycket fint.

DEEP PURPLE - Come taste the band - Purple: Ungefär så här sa Deep Purple till sin nye gitarrist: "hos oss måste du spela vrål-högt. Publiken ska ha en stor volymsnyting i mellangärdet så att dom hoppar i sina stolar till dunket av örontrummornas vibrationer. Hörselskador? Va'fa'n, vi tjänar ju på det!" På den här skivan lyser alla brister igenom, pinsamt dåliga texter och monoton musikalisk kakafoni.

SAM & DAVE - Back at 'cha - United Artists: Jodå, grabbarna är tillbaka och stinet finns kvar. Svängiga låtar med, huvudsakligen, Duck Dunn, Steve Cropper och den tragiskt bortgångne Al Jackson i bakgrunden. Det finns tydligen vital soulmusik idag, trots all smörja från Barry White & Co. Här är i alla fall ett fint exempel.

OVAL

The Shape of Sounds to Come

Sir Douglas Quintet:
'MENDOCINO'

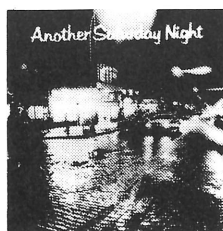
Singel: Oval 2007

LP: OVLM 6001

Distribution: Sonet

Glöm inte:

'ANOTHER SATURDAY NIGHT'
12 spår från Louisiana

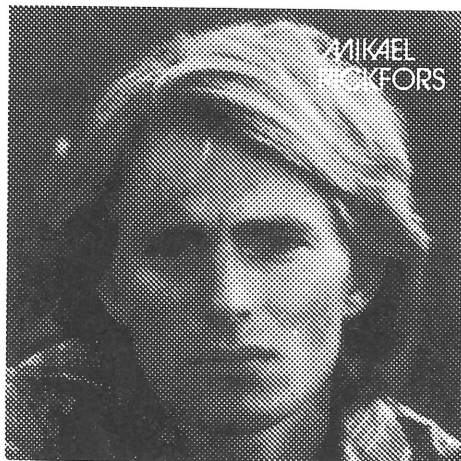

OVL 4001

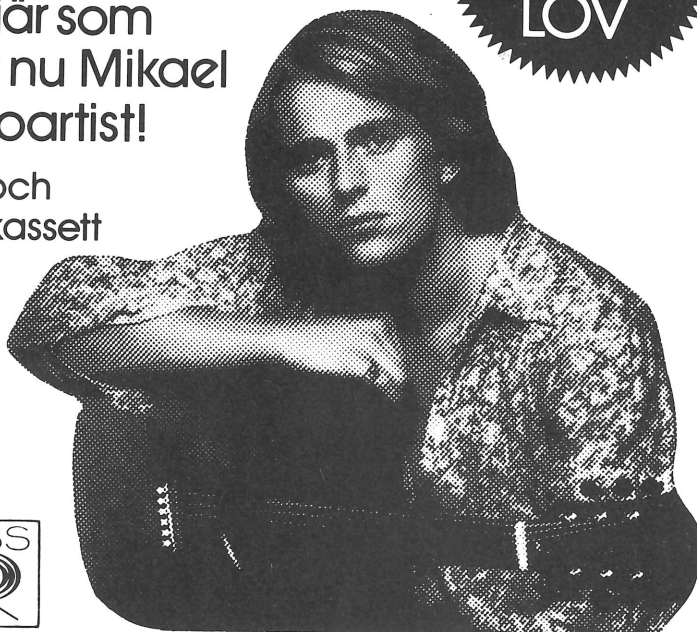
MIKAEL RICKFORS TILLBAKA PÅ SCENEN!

Efter sin internationella karriär som
sångare i "Hollies" kommer nu Mikael
med sin debut-LP som soloartist!

I TV'S
POP-
LOV

På LP och
musikkassett

OLYMPEN

Lund

Preliminärt konsertprogram våren 1976

Onsd	28.1	SUPERTRAMP
Fred	20.2	GLORIA GAYNOR
Sönd	22.2	COMMANDER CODY AND HIS LOST PLANET AIRMEN
Tisd	2.3	FRANK ZAPPA
Lörd	20.3	STEVIE HARLEY & COCKNEY REBEL
Månd	29.3	KURSAAL FLYERS
Tors	1.4	10 CC
Tors	8.4	BILLY SWAN
Tors	29.4	SWEET

Biljettförköp: Lund: Julius Platthandel 14-18, 046-147888 -
Malmö. SDS depesch, Rollis skivaffär 040-33633
Helsingborg: HD-Centralen 042-150000
Landskrona: NST-Centralen 0418-12545
Skådebanan vid vissa konserter

Information om konserter: Julius Fritid & Nöjen 046-135200

A & M Records

NILS LÖFGREN

Nisse, det är grabben med G! Somliga har blivit födda med rock i kroppen, andra – ledsamt – nog – inte. Nisse Löfgren, som vi i familjen säger, har. Varför? Fungerar inte Din skivspelare?

SUPERTRAMP

Förmodligen får gruppen epitetet »Englands fynd 1975», men OK, för annars blir det väl snack om »Crime Of The Century». Vi älskar dem dock för deras exakta och genomtänkta musik, och vaddå... vilken kris?

ANDY FAIRWEATHER-LOW

När gav Du Din flickvän en La Booga Rooga sist? Sää . . . detta är rak och ren engelsk rock utan några som helst krusiduller, där enkelheten är ett bevis på dugligheten.

THE TUBES

San Francisco rock'n roll med en både musikalisk och textmässig uppriktighet, tillsammans med teaterlistiskt scenframträdande, kommer att göra gruppen till en av 70-talets mest uppmärksammade.

Från Sonet Grammofon